

Előfizetési árak:

Egész évre · 20 kor. — fill.
Félévre · 10 » — »
Negyedévre · 5 » — »
Egy óra · 1 » 70 »
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.

hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Inczédy Dénes.

Pécs, 1900. szeptember 6.

Alig hangzott el a tudományszomjas ifjuság ajkáról az ünnepélyes „Veni Sancte”, jelezve egy új szorgalmi időszak reményekkel teljes kezdetét, most ime a „De profundis” megrendítő hangjai emelkednek ugyanonnét az Ég felé, egy az ifjuság ideális nevelésének, tudományos kiművelésének áldásos munkájában eltöltött élet korai befejezése fölött keseregve.

Inczédy Dénes, a zirc-ciszterci rend pécsi főgimnáziumának igazgatója, a tudós tanár, a szelídlelkületű szerzetes, mindnyájunk tisztelőjének és szeretetének méltó tárgya költözött el körünkből az örök fényesség honába.

Elköltözése gyászba borította a jeles tanítórendet, melynek tagja volt s a melynek tiszteletet és elismerést vívott ki, valahová csak működésének híre eljutott; a tanintézetet, a mely az ő bölcs vezetése alatt az elsők közé küzdött fel magát az országban; volt tanítványai tekintélyes seregét, akik benne nemcsak a tudomány világító fáklyájával elüljáró oktatót becsülték, de a gondos szeretettel nevelő atyát is szerették; Pécs szab. kir. városát, a mely áldásos tevékenységének harmincöt esztendőn keresztül színtere volt s a melynek művelt közönsége büszkén vallotta őt polgártársának s a melyhez ő is szíve egész melegével annyira vonzódott, hogy fájdalommal töltötte el még a gondolata is annak, miszerint nyugalombavonulásával itt kellend hagynia ezt a szeretett várost, a melyben nemes hivatásának kora ifjuságától fogva élt s a melyben — mint magát kifejezte — szemtől-szemben szemlélhette tanítványai emelkedését, sikerét, az ő fáradozásainak ezt az édes jutalmát.

Mily kimagasló alakja volt *Inczédy Dénes* a magyar tudományos nevelés ügyének, milyen kiváló személyi tulajdonságokkal jeleskedett: tudjuk mindnyájan, de jól esik most emlékünkhöz idézni és hirdetni, mikor már nem sértjük vele a jeles férfiú szerénységét.

Mert szerény volt a szó legnemesebb értelmében, nem mintha önbecsét nem érezte volna, hanem mert tehetségeit, szellemi erejét Isten adományának tekintette, a melyért hála és dicsőítés egyedül a Mindenható illeti meg; hivatásának tökéletes betöltésével pedig csupán kötelességét vélte teljesíteni s ellenkezett erkölcsi fölfogásával, ha kötelességteljesítését különös érdem gyanánt dicsőítették az emberek.

Tanári működését az 1895-iki jubileum alkalmával a tanári kar szónoka, *Gykos Péter*, a következő találó szavakkal jellemezte: *„Mint tanár hivatásod magaslátán álltál mindenkor.* Biztos és alapos ismereteid, tudásod tartalma és foka személyednek tisztelőket, előadásaid természetessége s józan világossága meg a tudománynak új munkásokat szerzett tanítványaid soraiban. De te nemcsak tanítóttál, — neveltél is. S ezer szerencsére a nevelés eszközeit magadban hordozád. Krisztálytisztta jellemed, önzetlen egyéniséged, igazi jóakarated, gyermeked lelkületed, kivétel alá nem eső osztó igazságszereted ifjut és szülőt örökre lekötölezett irántad.”

S valóban a mély tudományos készültség mellett az a *páratlan igazságszeretet és szókimondó egyeneslelkűség*, a mely az oktatás- és nevelésben egyik főjellemvonását képezte, volt a titka kiváló sikereinek, annak az őszinte szeretetnek és ragaszkodásnak, mely az ifjuságot a mindenkor komoly fellépésű, a kötelesség teljesítését szigorúan megkövetelő tanárhoz és igazgatóhoz fűzte.

Mint Isten szolgájának, igaz, benső meggyőződésen alapuló *mély vallásos érzület hevítette* a világi hiúságokon felülemelkedő lelkét. A tudós felvilágosultsága s a keresztény hívő vallásos buzgósága tökéletes harmóniában egyesültek ő benne s ennek meghatározó nyilvánulása volt 30 éves tanári jubileumán mondott gyönyörű hasonlata, hogy „a szerzetesrendi tanár kettős szárnyakon emelkedhetik csak: *a hit és a tudomány szárnyán.* Bármelyik hiányoznék is ezek közül, nála emelkedésről nem lehetne szó; minden törekvése csak vergődés maradna.”

De *igaz magyar, hazájának bü fia is volt*, aki lankadatlan buzgalommal, eszmé-

nyi lelkesedéssel munkálkodott a magyarosodás terjesztésén, az önfeláldozó hazaszeretet érzelmeinek a gondjaira bizott ifjuság fogékony lelkületébe való csepegtetésén. „Isten, király és haza!” ez a hármasszó nemcsak ajkain lebegett, de buzdító szónoklataival és saját nemes példájával egész nemzedékeket avatott fel a magyar haza öntudatos, buzgó apostolaivá.

Feledhetetlen lesz ezért áldott emléke volt tanítványai nagy serege és Pécs város összes polgársága előtt!

A ciszterci rendház komor kétemeletes épületén ma reggel gyászlobogót lengetett a szeptemberi szellő. A friss őszi légben suhogó fekete zászló hirdette Pécs város lakosságának, hogy a rendháznak gyásza van. És ez a gyász annál nagyobb, annál mélyebb, mert a rendház fejét, a tanárok vezetőjüket, a főgimnázium igazgatóját és az éppen a tanév elején álló tanuló ifjuság leggondosabb professzorát, atyai lelkű direktorát vesztette el: meghalt *Inczédy Dénes* igazgató!

Halála nem volt váratlan. Tudta ő maga, fájo szívvel látták rendtársai, igaz sajnálattal figyelte mindenki, ki ismerte és szerette, hogy mint fogy és esik össze a közkedvelt és szeretett ember, miként elfogy, elhal lassanként a tölgy is, melyet a végsőt okozó sorvadás bánt.

Mindnyájan nehéz szívvel vettük, mikor az igazgatóságtól felmentette magát. Ismerve buzgóságát, egyszerűségét, szomorúan kellett belátnunk, hogy itt a vég kezdete. Mert hiszen neki a nevelés és tanítás volt az élete s ha már erről is lemondott, akkor le kellett mondania, Istenbe vetett megnyugvással, az életről is.

És úgy is volt. Születése napján, augusztus 27-én meggyönt és megáldozott és várta türelmesen, az üdvösség útjára gondolva, a földi szenvedésektől megváltó, a mindenkinek Atyjához vezető halált.

E várakozásban is azonban mindig a tanítványokkal foglalkozott. Talán ez is okozta, hogy kibírja a tegnapi napig, melyen a főgimnázium növendékeinek „Veni Sancte”-ja volt. Ha már testben nem lehetett jelen velük a templomban, lélekben mégis ott volt, a mikor a tanulóifjuság és tanárikar az Ur áldását kérte, a Szentlélek eljöveteleért imádkozott az Istenházaiban.

És szinte megnyugodott ezután. Meg tudta érni, mint Mózes népének az ígéretföldre bemenetelet, mint az agg Simeon a világ Megváltójának eljövetelet, meg tudta érni a tanulóifjuságnak a tanév megkezdését jelentő ájtatosságát.

Csuda olcsóság a BÉKA boltban!

Nyári és téli piquet paplan, zsebkendők, frotir és damaszt törülközők, továbbá vászon, kanavász, chiffon és grádi meg-
lepő olcsón; szép választék selymekben és női ruhaszövetekben, új barchetek minden lehető színben és minőségben csak a
BÉKA-nál kapható olcsón.

Irgalmasok-utca 10. sz. (Saját házban.)

Lapunk mai száma 10 oldal.

S ezzel a jóleső tudattal adta át meggyötört testét a halál elleni végső küzdelemnek s *tegnap este kilenc óra 15 perckor meg-szűnt élni.*

(Az elhunyt életrajza.)

Incédy Dénes Ágoston született Egerben 1843-ik év augusztus 27-én. Tehát *épen ötven-hétéves mult a mult hó 27 én.*

Édesatyja tanító volt s fiát is művelt pályára szánván, elvégeztette vele az iskolákat. Az ifju az egri főgimnázium hatodik osztályát elvégezvén, belépett a zirc-ciszterci rendbe s az egri rendház növendékeként járta ki a két utolsó osztályt. Érettségi után a teológiát Veszprémben és Zircen hallgatta s huszonkétéves korában már végzett és tanári oklevelet nyert.

Ekkor, 1865 ben került Pécsre, a pécsi főgimnáziumhoz tanárnak; de csak mint klerikus, mert még nem érvén el a pappá szenteltetés korát, áldozárrá nem is lehetett.

Pappá 1866. október 8-án szentelték, tehát *harmincnégy éves áldozópap* volt most.

És megkedvelte Pécsét, hol nagy tudományáért, buzgalmaért mindenki szerette az igénytelen, egyszerű, de szívjósággal és nagy lélekkel megáldott tanteremtőt s nem is kívánczolt el soha Pécsről, *melynek polgára s a pécsi főgimnáziumnak tanára volt harmincöt esztendőig.*

A főgimnázium felsőbb osztályaiban a *mennyiségtant és a fizikát* tanította s tantárgyait mindenkor a legpraktikusabb, teljesen érthető, részleteiben és egézésében gyönyörköd-tető módszer szerint adta elő s keze alatt *nemzedékek* növekedtek fel s léptek ki az életbe, ellátva praktikus és hasznos tudományos ismeretekkel.

Tanári működését méltányolta a Rend feje is, midőn — mint huszonnégy éves tanárt — a pécsi főgimnázium igazgatójává nevezte ki *Gebaur* Izor helyére 1889-ik évben. Ez időtől kezdve *tizenegy éven át* vezette az igazgatói teendőket s a pécsi rendház házfőnöke is volt.

Érdemeit méltányolta Pécs szab. kir. város polgársága is, midőn beválasztotta *városi képviselőnek* s azóta minden új választáson bejuttatta a képviselőtestületbe. Egyszer-smind tagjául választotta a *községi iskolaszéknek* is s itt *Incédy* mindenkor a tanügy és a

növendékek érdekében fejlett ki liberális szel-lemben buzgó tevékenységet; valamint az *ipar és kereskedelmi tanonciskola bizottságába* is, melynek alelnöke is volt.

Mint tanteremtőt teljesen méltányolták a tanügyi körök is. Így az *országos középiskolai tanáregyesületnek* választmányi tagja volt s az *Országos Köszoktatási Tanács* tagjává is ki-nevezte a kultuszminiszter.

Ily érdemekben gazdag mult után érte meg 1895 ik év május 27-én *harmincéves ta-nári jubileumát.* E jubileum tanártársai, tanítványai, a város, a tanügyi világ s a magasabb körök legnagyobb érdeklődése mellett folyt le s a király a *Ferenc József-rend lovag-keresztjével* tüntette ki ez alkalomból. A ju-bileumon a közoktatásügyi miniszter képvisel-letében *Klamarik* János, osztálytanácsos vett részt s a város nevében emlékiratot nyújtottak át az ünnepezt igazgatónak, kinek nevére ta-nítványai alapítványt is tettek ugyanekkor.

És azóta is folyton az iskolának, tanít-ványainak és a tanügynek élt; csendben, sze-rényen buzgólkodva. De el kell mólnia Isten legremekebb, legtökéletesebb alkotásának is; mert hiszen porból lettünk és porrá leszünk. Ez elmúlás előjelei, a betegség nyomai egyszer csak nála is kezdtek mutatkozni s lassan, csendesesen — mint a milyen csendben telt le érdemekben gazdag, munkás élete is — min-den panasz nélkül kezdett közeledni a szen-vedések Golgothája felé, míg végre rájutott az utra, melyen nincs többé visszatérés, de ott ragyog a végén az üdvözülés glóriája!

(Betegsége és halála.)

Ezelőtt két-három évvel légzési nehézség-gek léptek fel *Incédy Dénes*nél. Tavaly május-ban fuldoklási rohamok jelentkeztek nála s a szünidőben nem is tudott kellőleg megerősödni, úgy, hogy a mult iskolai tanévben csak szept-ember végén vehette át az igazgatást.

Az egész iskolai évben folyton érezte a gyengélkedést, úgy, hogy a mult tanév végén fürdőbe kellett mennie. El is ment Abbáziába juniusban; de nem volt ott csak tizenhárom napig, mert baja — mely most már *szervi szivbajban* jelentkezett — mindig súlyosabb lett. Azóta folyton betegeskedett s a baj *tüdő-vizenyőbe* menvén át, az ágyat többé el nem hagyhatta. Orvosai: *Erreth* Lajos dr., kórházi igazgató főorvos; *Pataky* Lucidus, irgalmas-

rendi kórházi igazgató, *Schick* Jácint dr. irg. rendi főorv. és *Scholz* Ferenc dr. ezredorvos voltak. Súlyos betegségét érezvén, ő maga kérte ma-gát az igazgatói teendők alól felmentetni s he-lyébe a zirc apát dr. *Vass* Bertalant rendelte ki igazgatónak a mult hó végén.

Az orvosok e hónapban minden második napon konziliumot tartottak a nagybeteg felett, s az utolsó konzilium tegnap féltizenkét óraker volt, a mikor is az orvosok minden reményt feladtak és kijelentették, hogy a beteg nem éri meg a reggelt.

A beteg tegnap reggel félnyolc óraker kezdett aggasztóan rosszul lenni. De azért foly-ton eszméleténél volt s magához hívatta rend-társait, hogy mondják el felette a haldoklók imáját. Délután két óraker feladták a nagy-betegnek az általános föloldozást is.

A délután folyamán egyre rosszabbodott az állapota. Eszméletét azonban csak percokra vesztette el, egyébként teljesen nyugodt és magánál volt. Aggódó rendtársai felváltva ör-ködtek ágyánál, de az esti órákban már nem beszélt semmit, csak a végbucsu szavait su-sogta:

— Isten áldja meg mindnyájukat!

Ezek voltak utolsó szavai is. Mert este kilenc óraker beállt az agónia és kilenc óra után tizenöt perckor, két görcsös csuklás után, a legjobb ember, a leglelküismeretesebb tanár és igaz pap — megszűnt élni. Szemeit *Schick* Jácint dr. fogta be s rendtársai térdre-hullva imádkozták el halottas ágya előtt az imát a megholt lelkiüdvéért.

(A rendház gyászjelentése.)

A pécsi ciszterci rendház és főgimná-zium tanárkara ma reggel a következő gyász-jelentésben tudatta a házfőnöke és igazgatója elhunytát:

„A cisterci rend pécsi házának és fő-gymnasiumi tanárkarának tagjai fájdalommal eltelve tudatják, hogy volt házfőnökük és igaz-gatójuk, *főt. Incédy Dénes Ágoston, cisterci r. áldozópap, okl. főgym. r. tanár, a Ferenc József-rend lovagja, a pécsi püspöki szentszék ülnöke, az országos közoktatási tanácsnak, Pécs. szab. kir. város törvényhatósági bizottsá-gának és iskolaszékének tagja, az ipari és ke-reskedelmi iskolabizottság alelnöke, az országos középiskolai tanáregyesület választmányi tagja, Istenének és hazájának szentelt áldásos életét*

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Ünnepi beszéd a Zrinyi-emlék előtt.

(Szigetvárott, 1900. szept. 6-án tartotta id. Végh Lajos.)

Mélyen tisztelt ünneplő közönség!

Nem panaszkodni, nem sirni, hanem hódol-ni s lelkesedni gyültünk ma itt újra össze. Hadd vessünk a halás emlékezet világánál egy futó pillantást a multba; merítsünk belőle ta-nulságot és jövőnk iránt való bizalmat.

Szólalj meg történelem Múzsája! Beszél-tesd ellenségeinket . . . , »Még mindig nem égett ki e füstfészek? És még sem riad a diadal kürtje?« kérdezte a hódító Szulejman szultán boszus haraggal nagyvezérét, Szokoli Mohammedet ezelőtt 334 évvel, talán éppen e perc fordulójában s talán éppen e helyen: mivel a kis Szigetvárat több mint 100,000 török egy hónap alatt sem bírta bevenni.

Hajh! Azóta lepergett borus 300 év alatt hány-szor kérdezték balga ellenségeink: »Még mindig nem pusztult el Magyarország, e sas-keselyfészek? És még mindig nem kondul meg felette a halál harangja?«

Am! fogják ezt még három-ezer év mulva is kérdezni.

És szerencsés lesz Európa, ha kérheti akkor is . . .

Mert ugyan mi lett volna e földrészből, ha a magyar nemzet nagy vitézi s erkölcsi erejével, valamint államalkotó tudásával ki nem

tölti ezt a Kárpátok-övezte területet, a kelet és nyugat e folytonos mérkőzési helyét?! Legjobb esetben két fanatikus faj egymással való örökös harcban élne itt, állandóan fenye-getve s hátráltatva az emberiség tökéletesé-dését szolgáló nyugati kulturát. De sőt az is megeshetett volna, hogy az Izlam végigtom-bol romboló dühével egészen Angliáig (mert hiszen a magyarok hiába kértek segítséget a német rendektől) s ez aradat a keresztény vi-lágot legalább is 500 évvel vetette volna vissza.

Bizonyára Isten küldötte ide a hősi — erős hitem, sőt egy híres német nemzetgazda*) hite szerint is — »nagyra hivatott« magyar nemzetet, hogy itt — csekély számmal bár — egyrészt rendet teremtsen, szilárd keresztény államot alapítson; másrészt pedig varáz-sos géniuszával, meggyerő nemzetszemélyisé-gével magába szíva az itt talált nemesebb elemeket: karjával és eszével fentartsa Európának — az emberiség magasabb létcélja ér-dekében szükséges — hatalmi egyensúlyát. — Hiszen csakis egy ilyen elhivatottság által nyer-hetett e számban kis és rokontalan nemzet tatár, török, német pusztítások és belvi-szályok mellett is, csaknem szakadatlan ezer-éves állami létet!

Csakis egy ilyen magasabb küldetés ad-hatott Zrinyi Miklósnak, a magyar Leonidász-nak és kis seregének a világtörténelemben örökemlékezetű, emberfeletti kitartást — egy majdnem százszorta nagyobb fanatikus had-sereg ellenében.

List Frigyes.

És csak egy ily isteni ihlet sugallhatta Zrinyi tollába ama nagy szavakat, miket — katonákat kérve — Nadasdy Tamásnéhoz irt: »Szigetre Isten nevében bezárkóznom eltökélt szándékom, akarván mindenekelőtt a nagy Is-tennek, s azután Ő cs. kir. felségének s a kereszténységnek és ezen végromlásra jutott édes hazának hűségesen, állhatatosan, vidám lélekkel és vérem ontásával s ha sorsom akarja, életemnek veszedelmével is szolgálnom.«

»Ezen végromlásra jutott édes hazá-nak . . . Nem! Nem jutott a te hazád odáig! A te nagy példád nem engedte azt!

Való! gyakran állottunk az örvény szé-lén; de egy belső hang, egy égi fény, vagy egy erős kar mindig visszatartotta e nemzetet a fenyegető leomlástól . . .

Nem kellett bekövetkeznie a költő e le-verő balsejtelmének:

»S a sirt, hol nemzet sülyed el,
Népek veszik körül,
S a nemzet millióinak
Szemébe' gyászköny ül!«

Az a belső hang költőnk kobzán, ha-ragvó dörgéssé vált, mondván: »Nem látod, Árpád vére miként fajul?«

»Mi a magyar most? — Rut sybarita-váz!« majd tárogató riadásává lett e szavak-ban: »Ébredj nagy álmaidból! Ébredj Árpád fia!« mignem végre fölarsant az önbizalmat adó: »Hazádnak rendületlenül . . .!« És ma: nem megfogyva s nem is megtörve, hanem gyarapodva s megizmosodva »Él nemzet e hazán.«

Nagy Osünk! ki úgy gondolkoztál a vál-

f. hó 5-én éjjel 1/10 órakor korának 58-ik, áldozópapságának 34., tanárságának 35 évében, hosszas szenvedés után befejezte és a szentségeknek ismételt fölvétele által megerősített nemes lelkét mennyei Atyjának viszszaadta.

Az Úrban elnyugodottnak lelki üdvéért az engesztelő szentmiseáldozat f. hó 7-én, pénteken d. e. 10 órakor a belvárosi plébániatemplomban, porainak nyugalomra helyezése ugyanaznap d. u. 5 órakor a budai külvárosi temetőben leszen. Nyugodjék békében! Az örök világosság fényeskedjék neki! Pécsen, 1900. szeptember 6-án.

(A ravatal és részvét.)

Az elhunyt ravatalát ma reggel állították föl a rendház elsőemeletén levő apátsági helyiségben, melynek falait a ciszterci rend fekete-fehér színeivel vonták be. A terem délszaki növényekkel van díszítve s lobogó gyertyák világánál ott fekszik a nehéz érckoporsóban az elhunyt, kinek jóságos arcán a halál szelid nyomata ül. Mellette vannak az áldozópapi jelvények s lábánál egy kis párnán fekszik a királyi kegy jele, a Ferenc József-rend középkeresztje. Körülötte rendtársai felváltva imádkoznak.

A rendház lépcsőháza is feketebe van bevonva s a kapuban a temetést rendező »Kegyület« emberei állnak.

Incédy Dénes halálhíre az egész városban a legnagyobb részvétet keltette. A rendházba már ma délelőtti igen sokan mentek s részvétüket fejezték ki dr. Vass Bertalan igazgató előtt a mély gyász fölött, mely a rendet érte.

Hetyey Sámuel megyéspüspök, Szeifritz István kanonok kíséretében, délelőtti 11 órakor ment el a rendházba s megtekintvén a ravatalt, imádkozott az elhunytért s részvétét fejezve ki, könyekre fakasztó jósággal szólt:

— *Nagyon szerettem szegényt; nagyon szerettem!*

A Katholikus Kör is kitűzte a fekete lobogót a halál hírére. A városházára nem kellett kitűzni; hiszen tegnap óta ugyanis ott van a fekete lobogó, mely Ullmann M. Károly halálával egyszersmind ma már Incédy Dénes halálát is hirdeti.

A halál híret sürgönyileg tudatták a zirci

apáttal s a Közoktatásügyi Tanácssal, valamint az elhunytnak Egerben lakó egyetlen fivérével.

A temetést holnap maga Vajda Ödön, zirci apát fogja végezni.

A belvárosi fiúiskolán és a püspöki Bibliotheka épületén is gyászlobogók hirdetik Incédy Dénes elhunytát, kinek koporsóját holnap öt órakor a zirci rendház előtti téren fogják beszentelni s onnan viszik ki a budaikülvárosi temetőbe.

Ma a következő részvétáviratok érkeztek: Gyengélkedésem miatt nagy sajnálatomra személyesen nem mehetvén, fogadja a főtisztelendő tanári kar ez uton legmélyebb és legőszintébb részvétemet nagyérdemű volt igazgatója elhunytá felett.

Spitkó Lajos,
tanker. főigazgató.

Szívem mélyén megrendülve gyászolok. Lehetőség szerint temetésre megjövök.

Lakits Ferenc.

Fogadja a mélyen tisztelt tanári kar őszinte fájdalomunk és részvétünk kifejezését Incédy elhunytá felett.

Kurc és Bán.

A temetésen való megjelenésüket bejelentették: Vajda Ödön zirci apát, ki a ma esti gyorsvonattal érkezik meg, Szalay Alfréd dr. zirci perjel, Laszlik Bernát, szt.-gotthárdi perjel, Piszter Imre dr., a budapesti tanárképző igazgatója, Békefi Remig dr. egyetemi tanár.

Részvétüket fejezték ki: A város képviseletében Majorossy Imre polgármester, Tróber Aladár dr. főjegyző, Pintér Ferenc tanácsos, Deutsch Kornél főszámvevő, továbbá Angyal Pál dr., Jellassich István dr., Auguszt Ferenc, Hinka László, Dragonescu Döme pénzügyigazgató, a reáliskolai tanári kar képviseletében Dischka Győző igazgató, Kosztka György és Simon Béla tanárok, Círer József, Erreth Kálmán s még sokan.

A volt tanítványok ma délben értekezletet tartottak, melyen megbeszélték a módokat, miként juttassák szeretett volt tanáruk temetésén szívük halálját kifejezésre. — Elhatározták, hogy a koszoruk megváltása címen gyűjtést fognak indítani, melynek ered-

ményéhez képest vagy jótékony alapítványt létesítenek, vagy más emléket állítanak volt tanárjuknak; továbbá a sírnal valaki közülök emlékbeszédet fog tartani; végül, hogy a temetőben hat legregibb tanítványa fogja a halottas kocsiból a kápolnáig vinni. Egry Béla dr. feledhetetlen volt tanárja iránti haláljának kifejezéseül minden évben 1—1 aranyat fog felajánlani a VIII. osztály legkiválóbb matematikus és fizikus tanulójának.

A vidéken lakó volt tanítványokat a helyi bizottság felhívja, hogy az Incédy-emlékre szánt adományokat dr. Egry Béla pécsi ügyvédnek szíveskedjenek beküldeni.

A városi Tanács ma délelőtti ülésében elhatározta, hogy a halálozás felett részvétét fejezi ki; a Kert-utcát Incédy-utcának nevezik el és disztribútort ajánlanak fel s addig is az elhunytat a temetői kápolnában helyezik nyugalomra.

Az iparos és kereskedő-tanonciskolai bizottság, melynek alelnöke volt az elhunyt, ma délután tartott ülésében elhatározta, hogy emléket jegyzőkönyvbe iktatja, elhunytá felett részvétiratot intéz a rendházhoz és a holnapi temetésen testületileg résztvesz.

(A város gyászjelentése,

A városi törvényhatóság nevében a polgármester a következő gyászjelentést adta ki: »Törvényhatóságunkat ujabbi súlyos veszteség sújtotta.

A bizottságnak egy régi, érdemekben gazdag tagja, városunk tanügyeinek egy egész nemzedéket nagy hálára kötelezett előharcosa, a szerzetesi, polgári és emberi erények megtestesülése:

Főtisztelendő Incédy Dénes, zirc-ciszterci rendű áldozár és főgimnasiunai igazgató, nemes szíve f. hó 5-ének estéjén megszűnt dobbanni s lelke a Mindenhatóhoz szállott.

A midőn ezen ujabbi súlyos csapásról tudósítom, egyben felkérem, hogy hálás kegyeletünk nyilvánítása céljából a Felejtethetlenség f. hó 7-én délután 5 órakor végbemenő temetésén és ugyanaznap délelőtti 10 órakor a belvárosi plébánia-templomban tartandó gyászistentiszteleten vezetésem alatt részt venni méltóztassék.

Gyülekezés jelzett napon mindenkor fél órával előzőleg a városi tanácsház előtt. Pécs,

ságos időben, mint egy bölcs és ügy cselekedtél a döntő percekben, mint egy hős: a te magasatos honszerelmed volt az a belső hang, a mi fenntartott minket »Annyi balszerencse közt s oly sok viszály után.« dicső halállal örök remek példát adva nekünk a csüggedetlen küzdelemre!

Zrinyi Miklós! A te boldogító hited, a keresztény hit volt az az égi fény, a mely a sötétségben nem engedett minket a jövőnkbe vetett reménységről lemondani!

Szigetvár halhatatlan hőse! A te karod volt az az erős kar, a melylyel a hit, hon és trón védelmében tiszteres erővel sújtottál, és a mely karnak ereje élt azóta támadt hőseinkben, kiknek nem egyszer a szabadságot kellett védeniök s a kikiől méltán zengte a dalmok:

»Vértettek és elhulltak ők, de győzedelmesen;
Tettök sugára átragyog időn, enyészeten.«

De addig joggal gunyolt minket a nagy költő, midőn így szólt:

»Ne nézz őseidre, óh magyar,
Ki most sötétségben vagy itt;
Ne nézz ősidre, e napokra . . .
Szemeid gyöngék . . . a napfény megvakít.«

Igen! voltunk bizony sötétségben is . . . Már csaknem érzéketlenek lettünk a nemzeti nagyság fénye iránt . . . De megszoktuk csakhamar újra a világosságot és kezdtünk őseinkre, e napokra nézni . . . Különösen pedig rád, Zrinyi! ez egykori füstfészek halhatatlan védőjére, kinek emléke, fénye Szigetvár nevével egybeforrvá, ma is büvölő hatású, még e hon határain túl is . . .

Ime! Egy bölcs, hatalmas fejedelmi vendégünk ezeréves ittlétünk ünnepén egy nagy pillanatban így szólt az egész világhoz: »Sziget nevének hallatára minden német ifju szíve feldobog!« (s e balsamcsepp tagadhatatlanul jól esett nekünk!)

De kérdem: Vajjon feldobog-e e haza minden polgárának a szíve?! Mert arra van elsősorban szükségünk, hogy: e hazában minden ember a hon hű és lelkes fiának érezze magát.

A haláttalan hazafiainokról nem is szölok többet említeni: »Bocsáss meg Uram nekik; mert nem tudják, mit cselekszenek!«

Hazam az ellen emelem bármi gyenge szavamat, hogy téged Zrinyi elvitassanak tö-

lünk! Téged, ki magyarul beszéltél, irtál, érezteél s a magyar hazáért áldoztad oly hősileg életed! An.de azt mondják irigyeink: nem voltál magyar eredetű; tehát nem is lehetsz a magyarok dicsősége . . .

Hát hogyan lettél mégis azzá?!

És mi az oka annak, hogy sok, sok nem magyar eredetű, magyarul alig is tudó honpolgár, sőt idegen is, boldognak érezte magát, hogy magyarrá lett, e hazáért küzdhetett, áldozhatott s meghalhatott érte?! . . . Ki kényszerítette valaha őket erre?! Hiszen a magyar a beolvasztás legsikeresebb fegyverét, nyelvének másokra való rábeszélését használni elmulasztotta; sőt önmaga is gyakran elhanyagolta nyelvét és ennek művelését!

Kell, hogy legyen — s van is — e nemzetnek egy láthatatlan, de érezhető géniusza, melyben van bizonyos nemes öntudat és önérzet, válságos időkben erős akarat és egy nem annyira összetartó, mint inkább magához ölelő erő, mely hozzánk büvölte a jobbakat, kik büszkén vallották és vallják magukat magyaroknak! . . . És különösen miben nyilvánkozott e csábító géniusz, e nemes szellem?

Van szerencsém a m. t. közönség szives tudomására hozni, hogy a

ROYAL-KÁVÉHÁZAT

szeptember 1-én átvettem. Midőn még 5 csikágói collender Carabol-asztalommat, melyet Seifert udvari szállító új francia felszereléssel látott el, a n. é. közönség szives figyelmébe ajánlom, maradok

Hetenkint háromszor ifj. Korodi Gyula zeneestélyt rendez és pedig: **kedden, csütörtökön és szombaton.** — Telephon a t. kávéházi közönség rendelkezésére áll.

kiváló tisztelettel
Kádár István, kávé.

ÉRTESÍTÉS!

1900. évi szeptember hó 6-án. Majorossy Imre s. k. polgármester.

(Jellemző apróságok.)

— *Csak a rossz szívem ne volna!* Ezt írta az elhunyt igazgató Abbaziából haza, vonatkozásos szívujára.

Pedig dehogy is volt neki »rossz« a szive. Jó szive volt, nagyon jó s ő maga is a sziv embere volt.

A nemes, jó sziv vezette mint tanárt, mint igazgatót, mint rendtársat és mint polgárt egyaránt. Nemes, jó szivén alapult az egyszerűség is, az a csendet kedvelő igénytelenség, melyben hazájának, vallásának, városának és a társadalomnak dolgozott hosszú évtizedeken keresztül.

Mindig és mindenütt azonban a tanár, az ifjuság igaz atyja szolt ki tetteiből és az, hogy jót és csakis jót akart szerezni embertársainak s mindenkor a tudományos előhaladást tartotta szemé előtt. Ez lebegett előtte még betegségében is, a mikor is többször mondta:

— Halálom után boncoljanak fel! Hadd tanuljanak rajtam.

Nem elég volt hát, hogy egész életét, szivét a tanításhoz szentelte; még halála után is tanítani akart porlandó teste szervezetének példájával!

A halálra nyugodtan elkészült. Szenvedéseit türelemmel viselte; csak néha szolt:

— Sohsem hittem volna, hogy ilyen nehéz meghalni!

Foglalkozott sokat a gyűdi zarándoklattal is s mintha érezte volna, hogy nem éri azt meg, sóhajtván mondogatta:

— Zavart csinálók maguknak a zarándoklatra!

1881-ben az emlékezetes földrengés korépen a templomban ült a diákmiséen. A földrengésre mindenki ijedten menekült; ő azonban nyugodtan ülve maradt a gyóntatószékben, hol rendszeren ülni szokott s elővevén zsebjárát, figyete az időt és a templomi zászlók lengéséből nézte a földrengés irányát.

A tudomány iránti szenvedélyénél az ifjuság iránti aggódó szeretete volt csak nagyobb. Meg is mondta ezt egyszer a rendi szülőben társalgás közben:

— *Első gondolatom és imádságom minden reggel a gyermekekért van!*

Mikor az intézet a Vörösmarty-szobor javára rendezett előadást, azért aggódott elő-

Abban, a mi csak egyedül bírta e nemzetet — hibái mellett is — arra a magaslatra emelni, a melyen az ókori görögök állottak, hogy tiszteletet és rokonszenvet keltett maga iránt: *a honszeretben kimagasló értelmi s erkölcsi erők adta fölényben!* E fölényünk időnkint való megtestesítői voltak a mi rettenthetetlen hőseink.

Ilyen hitregei megvalósítójává lettél Te is Zrinyi, kinek hódolni ma újra idesereglettünk. A hála s a honszeretet lángja száll az égre emléked mai felújításánál. Vajha mihamarabb nagy tettet e világhírű színhelyén Hozzád méltó szobrod előtt hajolhatna meg s lelkesedhetnék a honfiúi kegyelet! Ne haragudjál, hogy háborgatlak! Nem panaszolni, nem sirni jöttünk ide! Szükségünk van rá, hogy időnkint erőt merítsünk nagy őseink emlékének felidézéséből a további küzdelemre, mely meggyakran próbára teheti hazaszeretünket és torzsalkodásaink miatt ellenségeink által kétségbevonni kezdett fölényünket...

Nem tagadjuk: a rettenthetetlen bátorságban nem vagyunk méltó utódaid. Talán igen is sokat fontolgatunk... De lásd! Fegyvereink ma: az igazságot kereső és hirdető toll; a szépet elővarázsoló ecset, véső; a jót munkáló gyalu, kalapács stb. és csak legvégső esetben életlő eszközök.

Ma nem tombolunk már »Európa homlokán«, mint »földetrazó viharok«, hanem beilleszkedünk eszünkkel és munkánkkal a művelt népek békés versenyébe, mint folyton anuló, dolgozó, haladó nemzet; mert ma az

ször, hogy nem kelnek el a belépőjegyek. Majd, hogy az ifjuság nem felel meg a beléptidijás előadáshoz kötött varakozásnak. S mikor pompázott minden, *Bitter* illés tanár így szolt hozzánk:

— Lásza, direktor ur, hiábavaló volt a sok aggódása.

— Igen... igen! Jól sikerült minden; de az egész előadás alatt attól félttem, nem szakad-e le a luszter? Mi lett volna akkor a gyerekekből?!

Hetyey Sámuel megyéspüspök igaz szeretettel viseltetett az igazgató iránt. Mielőtt Iacédy Abbaziába utazott, kint volt a püspök-nél Szentlászlón s a tőpásztor azt ajánlotta neki, ne menjen Abbaziába, hanem töltsen a nyarat körében Szentlászlón.

— Mért nem hallgattam rá?! mondogatta sokszor, miután Abbaziából betegebben, mint elment, tért haza.

A püspök többször küldött a betegnek finom somlyai bort is. Az utolsó küldeményből azonban csak egy fél palackkal tudott már Incédy elfogyasztani.

Harmincéves tanári jubileuma alkalmával, mikor mellére tűzték a Ferenc József-rend lovagkeresztjét, beszédében a következőket mondotta:

— A királyi kegy fényes sugarai nemcsak a magam berceket, nemcsak a büszke, égbetörő tölgyeket aranyozza be, hanem éltető meleget lehat a völgyek mélyére is, besugározza az alacsony, de gyümölcsöt hozó fákat is.

Ilyen völgy mélyén élő, sok drága gyümölcsöt adó fa volt ő. Most letört, de érdemei élni fognak és emléke megmarad közöttünk, soha el nem mulik!

A közigazgatási tanfolyam megnyitása

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. szeptember 6.

A pécsi községi közigazgatási tanfolyamot ma délelőtti tízenegy órakor nyitotta meg báró *Fejérváry* Imre főispán a vármegyeháza közgyűlési termében s ezzel a mai napon megnyitva lévén a tanfolyam, holnap már kezdetüket veszik a rendes előadások, melyek — mint azt már megírtuk — a pécsi belvárosi

élet hív: *odaadólóg munkálkodni a hazáért!* És ma már nem is tehetné *Hollós* Mátyás, az igazságos, az uralkodás nagy művésze azt a szemrehányást, a mivel 1463-ban a főrendek gyűlésén imigy korholta az urakat: »Ti nem foglalkoztok a tudományok különböző nemivel, mesterséggel és kereskedéssel. Nagyobb részetek fegyvert forgat, a mivel, ha folytonos szolgálatban nem vagytok, életeteket tisztességesen fenn nem tarthatjátok. Ha otthon ültök, nem bírván tűrni a nélkülözést, elméteket folyton erőszakon, pártütésen és zsákmányoláson járattjátok. Higgyétek el nekem: félelmes ráatok nézve az ilyen *téllenség*«.

Nem mondhatná ezt ma a magyarnak senki. Már nem ülünk *téllenségben*. Sőt egyben-másban a nagy nyugoti nemzetekkel sikerrel versenyre is kelünk, jól atértve a költőkirály ez intő szavait:

»Ne csak veszélyben légy serény.

A béke vésesebb!

S melyet vág álmos népeken,
Gyógyíthatlanabb a sobe«.

Nem! Nem vagyunk álmosak! sőt azóta, mióta magunkkal rendelkezhetünk: lázasan igyekezzünk a művelődés minden terén százados mulasztásokat hozni helyre.

Am! ez idegtesztő munka közepette (habár a világ-polgárság szele meg-megcsap!) nem feledkezünk el régi dicső nagyjaink ünnepi magasztalásáról. Igaz ugyan, hogy mindannyiszor s így ma is a nemzetnek — sajnós — csak egy kis töredéke ünnepel... De ez ne csüggeszse el e kis város lelkes, hazafias kö-

községi elemi népiskola épületének egyik termében fognak megtartatni.

A községi közigazgatási tanfolyam hallgatóinak végleges száma *ötvenkilenc*. Összesen hatvanötven jelentkeztek, ezek közül kettő visszavonta jelentkezési kérvényét, négynek felvétel iránti kérvénye pedig elutasított. Az ötvenkilenc jelentkező közül *negyven* tantijmentességért folyamodott, mely ügyben a közigazgatási tanfolyam előadói karának előterjesztése folytán a magyar királyi belügyminiszter fog intézkedni.

A pécsi közigazgatási tanfolyam hallgatóinak névsora a következő:

Baditz Gyula Baranya, Bákán István Tolna, Bene Géza Tolna, Béznicza Péter Tolna, Binder Endre Békés, Bole N. Bacs Bodrogh, Brenner Mihál Tolna, Brogli József Baranya, Burgert Tamás Baranya, Büky Lajos Somogy, Fekete Endre Bács Bodrogh, Garzó Pál Somogy, Gazda Ede Baranya, Gáspár Endre Tolna, Gombárovits Lajos Baranya, Grélinger József Tolna, Grünvald Jenő Pest Pilis-Solt-Kis-Kun, Hangos Sándor Baranya, Haug János Bács Bodrogh, Héjjas Jenő Somogy, Jakab József Somogy, Kain Arthur Somogy, ifj. Kálmán Dezső Tolna, Kálmán Lajos Békés, Kolossa István Zala, Koltay Zsigmond Zala, Korcsmáros János Somogy, Köröm Gyula Baranya, László Elek Győr, Lebhált Béla Baranya, Macón Géza Tolna, ifj. Mihálovits Sándor Bacs Bodrogh, Mihók Gyula Budapest, Mihályi József Somogy, Molnár Dezső Tolna, Mozsgay Gyula Somogy, Nováček Sándor Somogy, Pigethy Antal Baranya, Püchta Ferenc Zala, Potyák László Bacs Bodrogh, Pübr Minály Zala, Razgha Gyula Somogy, Réber Ferenc Tolna, Ruzs Géza, Baranya, ifj. Simon Gyula Tolna, Somogyi Miksa Pozsony, Steiner Adolf Somogy, Szécsény Bertalan Pest Pilis-Solt-Kis-Kun, Szilvay Gyula Zala, Szücs Ferenc Tolna, Takács Gyula Tolna, Tallian Miklós Baranya, Tóth Imre Somogy, Ulrich Gáspár Baranya, Vargha Lajos Tolna, Vidákovits Benő Baja, Vrabica Dezső Bacs Bodrogh, Zsilli Károly Baranya, Koch József Somogy.

A közigazgatási tanfolyam előadásai a vásárnap kivételével naponta reggeli nyolc órától tízig és délután öt órától hét óráig tartanak, szombaton pedig csupán délután négy órától nyolc óráig tart az előadás.

Az ünnepélyes megnyitást megelőzőleg

zönséget, melynek — irigylésreméltóan — egy nagy nemzeti s vallási hős emlékezetét kell folyton ébren tartania, nem mesterkél, szemfényvesztő, hanem igaz honszeretet által vezéreltetve, átérzve Kőlcsey e jellemző szavait a hazáról:

»Oltár, atyáid által Istennek építve!«

És felfogja e kötelességére büszke polgárság egy jeles egyházi szónok beszédéből a hazaszeretet következő tartalmas elemzését: »Nem a hiu ömlengés, mely csak szép szavakban áradoz, a polgári kötelem teljesítésében pedig hideg és tetlen. Hanem az a tetterő, mely midőn a haza veszélyben forog, a halált megvetve, sikra száll; de békében is, midőn a hon javára nem vért, életet, hanem eszélyt és véres verejtékkel kevert munkát kíván, midőn nem fegyverek zaja, hanem tiszta esz világa és az önteláldozó munkálkodás, nem a nyers erő, de a tudomány és hasznos ismeret, a békés családi élet és keresztény polgárosodás termi meg a kívánt sikert; és ha a nemzet jóléte úgy kívánja, hogy a mire feltekeny, felelősséggel egyéni jogát es a mit oly kevényt fáradsággal szerzett, váltásdíjjal hozza filléreit, midőn a mi mindennél fajóbb, a közügyért viselt fáradalmak és áldozatok fejében méltatlansággal fizet a haláltól tömeg: még akkor is csak a szent ügyért hevüeni — ez a hazaszeretet!«

Igy érezted ezt, ünnepeid nagy őseink te is! ki halálig küzdöttél, bár hiába kertél az ország vezetőitől segítyt... És így érzik ezt

ma délelőtt tíz órakor a tanfolyam előadói tisztelegtek báró *Fejérváry* Imre főispánnál, tizenegy órakor pedig a hatóság kiküldöttei, az előadói kar és a hallgatók összegyűltek a vármegye közgyűlési termében. Jelenvoltak a város képviselőiben *Majorossy* Imre polgármester, *Nendtvich* Andor helyettes polgármester, *Reeh* György, *Pintér* Ferenc városi tanácsosok, *Oberhammer* Antal h. gazdasági tanácsos, *Fekete* Mihály városi tiszti főügyész és *Dragonescu* Dömjén kir. pénzügyigazgató, *Vaniss* Sándor főszolgabíró, *Tróber* Aladár városi főtegyző, dr. *Angyal* Pál jogtanár, *Auguszt* Ferenc pénzügyi titkár, *Bolgár* Kálmán anyakönyvi felügyelő, dr. *Darócy* Aladár főispáni titkár, *Deutsch* Kornél városi főszámvevő, *Jellasi* István dr., dr. *Koszits* Ákos vm. tb. főügyész, *Kim* Gáspár árvászéki ülnök, *Nagy* Jenő vm. főügyész.

Báró *Fejérváry* Imre főispán megnyitó beszédében mindenekelőtt a közigazgatás fontosságára utal, ecseteli, hogy a közigazgatásnak mily fontos tényezője a községi jegyző, ki hivatali állásánál fogva hivatva van a község belügyeit intézni s mindenkor kell, hogy tanácsadója legyen a község lakóinak. Számtalanszor szóba került már a községi jegyzői intézmény rendezése, nem egy panasz hangzott fel, különösen a községi jegyzők országos egyesületében arról, hogy a jegyzőknek nincs módjukban a szakszerű kiképzetés. Ezeket a hibákat segít most s ezeket a hibákat szünteti meg *Székely* Kálmán miniszterelnök, belügyminiszternek a közigazgatási tanfolyam létesítéséről szóló rendelete. Azon reményben, hogy ez a tanfolyam a községi jegyzői intézmény felvirágzását fogja eredményezni, üdvözli a főispán a tanfolyam igazgatóját, az előadói kart és a hallgatóságot.

A főispánnak zajos éljenzéssel fogadott beszéde után *Koszits* Kamill, vármegyei főjegyző, a tanfolyam igazgatója mondott igen szép beszédet, melyben a főispán s úgy az általa képviselt kormány támogatását kérte, majd a hallgatókhoz fordulva, a kitűzött cél elérése végett, szorgalom és kitartásra buzdította őket, végre pedig a hatóság részéről megjelenteknek s ezek között első sorban *Majorossy* Imre polgármesternek köszönetét fejezte ki megjelenésükért, szintén pártfogásukat kérve.

A főjegyző beszéde után a főispán még a kormány hathatós támogatásáról biztosít.

emlékednek közvetlen gondozói, Szigetvár törhetlen hazafiságu lakói is, kik — ismétlem — büszkének arra, hogy a te szent küzdelmed helyén élnek és munkálkodnak, kivált most, a magyarok kereszténységének 900-dik évfordulóján.

Oh! vajha így érezné ezt a haza minden polgára, vagy legalább minden magyar; mert hiszen: a hont szeretni és tűrni érte a legmagasztosabb érzelmek!

Zrinyi élete és halála arra tanít minket, hogy a *hazáért áldoznunk kell!* Törekedjünk áldozatok árán is első sorban a hon felvirágzását nagyban előmozdító *társadalmi békére!* E békére addig is, míg az óhajtott, de távol ködében rejülő *társadalmi egységhez* eljuthatnánk, a melyre még nagy nemzeteknek is szükségük van; nekünk pedig csaknem életfeltételünk . . .

Világbéke! Rajongó lelkek csábos eszményképe. Hogyan juthatnánk mi el tehozad, ha még a társadalmi békét sem birjuk elérni?! . . . Ha gyűlölködéseinket — mik még csak hamis ékszerek sem s a miknek köszönhetjük a mohipusztai és mohácsi vést — nem birjuk áldozatul vetni egy nagy célért: a haza javára . . . Pedig csak azok eldobásával érhetjük el az erkölcsi nagyságot, a lélek nemességével való tündöklést, a mely kis nemzetet is nagygyá tehet!

Igen! A *béketermő, őnzetlen, igazi keresztény szereteten nyugovó erkölcsi nagyságra kell törekednünk!* Ezzel bizonyíthatjuk be: mily nemesen szeretjük a békében is hazánkat!

totta a tanfolyamot s melyet megnyitottak nyilvánított. Ezzel a pécsi községi közigazgatási tanfolyam ünnepélyes megnyitása végetért.

Hírek.

Pécs, 1900. szeptember 6.

Tiborka kalandja.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol, tul a Dunán, tul a Tiszán, a gyémánt hegyen innen, az üveg hegyen tul, még az operenciás tengerhez is tizenkét napi járó földre, lakott egy hatalmas nagy király.

Nagy hire terjedt a király hatalmának, gazdagságának, de még nagyobb egyetlen leányának, a szépséges Malvinkának. A királyfiak csak úgy törték-zúzták magukat Malvinka után, de biz mindegyik nagy orral, még nagyobb kosárral kullogott fatornyos hazájába.

Baj lesz ebből, édes leányom, — szolt a király Malvinkának, — ez a sok királyfi mind ellenségünk lesz, még elfoglalják az országomat.

— Sose busulj, királyfi atyám, — felelt Malvinka, — akit én választok, lesz az olyan vitéz, hogy megvédelmez valamennyi ellenségünkkel szemben.

— No-nó, csak baj ne legyen.

Lakott a király országában egy aranyos, cukros néni, akinél a király koronája sem volt aranyosabb, a kugler bonbonja sem volt cukrosabb. Ennek az aranyos, cukros, csacsogó néninek volt egy még aranyosabb, cukrosabb, csacsogóbb fiacskája, a kinek Tibor volt a neve. Egyszer az mondta Kuntág bácsi a kis Tibinek:

— Fiam, ha még egyszer akkora leszel mint a mekkora vagy, bizony Isten nagy ur leszel.

Azért mondta azt Kuntág bácsi, mert Tibike már akkor is nagyon okos fiu volt; az okos, jó gyermekeket pedig rendesen szereti a jó Istenke s magához veszi. De Tibike nem halt meg; okos is volt, jó is volt, úgy hogy mindenki szerette s az egész falu csak úgy hívta: az aranyos néni aranyos Tibikéjé.

Mikor Tibike tizennyolc éves lett, okosabb

Csak e törekvéssel lehetünk igazán büszkének magyarságunkra!

Csak ezzel mutathatjuk meg a nagy világnak: mennyire szüksége van ránk az emberiségnek!

Ezzel némithatjuk el ellenségeinket! Ezzel biztosíthatjuk igazán fölényünket!

Ime! Ily erkölcsi nagyság követendő ragyogó mintaképe emléke előtt áldozott ma a mi honfiszivünk.

És én — a távol bérce Erdély igénytelen szülötte — ki oly sokszor merengtem el őseink emléken, ki vágyva-vágytam e dicsők nyomdokaiba lépni: boldognak érzem magamat, hogy a sors e vidékre dobott és így szertelen honfiai vágyam érdekében legalább kitarhattam e szent helyen, e város dicső polgárainak nevében, lázas honszeretetemet . . .

Magyarok! Honfitársaim! Őrizzük meg kötelességünkhöz hiven Zrinyi Miklós, az erkölcsi óriás és hős társai felemelő emlékét; mert csak addig él igazán egy nemzet: míg nagy őseit hozzájuk méltóan tudja becsülni!

Te pedig, dicső Űnnepeltünk! Ki menten hibáinktól, fajunk összes erényeivel jeleskedtel: tekints áldólag ránk a magasból, hogy Kárpátoktól Adriáig, világ végzetéig buzdítóan zengjen a dal:

„S merre zúgnak hajjai
Tiszának, Dunának,
Árpád hős magzatjai
Felvirágozának!”

volt tizenhárom Táltosnál s vitézebb egy armádia huszárnál.

Egyszer meghallotta Tibor is a szépséges királykisasszonynak, az aranyhaju Malvinkának hírét. Most már nem volt nyugta, maradása. Addig kunyerált kedves kis anyikájának, míg csak el nem engedte.

Másnap Tibor felhuzta sarkantyus csizmáját, piros bársony mentéjét, fejére kócsag tollas kalpagot tett s felült peripájára, aztán hopp, úgy el nyargalt, hogy csak úgy porzott utána az ut.

Estére kelve elért egy csárdához.

— Mi van enni való? — kérdezte Tibor a csárdást.

— Van minden nemzetes ifju uram, — felelt a csárdás.

— Hát hozzon levest.

— Jah, kérem, minden van, csak az nincs.

— Hozzon főzeléket.

— Jaj, kérem, minden van, csak az nincs.

— Hát hozzon pecsenyét.

— Jaj, kérem, minden van, csak az nincs.

— Hát hozzon kenyeret.

— Jaj, kérem, reggelre majd süt az asszony, most bizony nincs.

Tibor nagyon megharagudott, kirántotta kardját, s zsupsz, levágta a csárdás fejét.

— Jaj-jaj jaj, jaj-jaj-jaj, édes aranyos ifuram, az Isten is megáldja, csak ne bántsa a fejemet, ha már le is vágta az uramét.

— No, nem bántlak, — felelt Tibor, — de ennem-innom az legyen.

Kapott is Tibor olyan jó vacsorát, amelyet se Karolin néninél, se Milka néninél még nem kapott. Meg is törölte a száját kétfelől.

— Jaj, édes nemzetes ifju uram, csak menjen tovább, de itt ne maradjon ám.

— Azért is itt maradok.

— Pedig, de kár lenne fiatal életéért.

— Kár-e?

— Az éjjel tizenkét zsvány jön ide.

— Igazán? Nő, csak azért is itt maradok.

Hiába volt a csárdásnének minden ellenvetése, Tibor nem ijedt meg a maga árnyékától, de még a másétól sem s végig nyugtázott a paplanos ágyon.

Éjjel tizenkét órakor megzörgették a csárda ajtaját. Kis vártatra már bor mellett mulattak a betyárok. Tibor ezt jól hallotta. Egyszerre a zsványok elkezdtek dalolni:

Lóra, betyár, lóra!
Ütött már az óra,
A kinek van kitől válni,
Álljon elő csókra!

Lóra, betyár, lóra!
Sötét erdő lombja
Puha pázsit nyoszolyával
Pihenőre vonja.

Lóra, betyár, lóra!
Mikor üt az óra?
Mikor tér meg fájó szívem
Örök nyugovóra?!

Az egyik zsvány a csárda előtt őrt állott és közben észrevette Tibor lovát. Nosza beszalad s elkiáltja magát.

— Fegyverre, betyárok. Egy idegen van itt.

A kapitány most a csárdásnéet kérdezte.

— Ki van itt?

A csárdásné úgy megijedt, hogy menten kivallotta.

— Jaj, jaj, csak ne bántson. Benn fekszik a belső szobában. Nagy ur lehet, mert azt se mondta: kuk, csak levágta az uram fejét.

— Na, majd levágom én az ő fejét.

A zsványok neki indultak a belső szobának. Tibor mindent meghallott, jól bezárta a szoba ajtaját, elővette a kardját s úgy várta be a zsványokat.

A kapitány megzörgette az ajtót.

— Gyere ki! — kiáltotta Tibornak.

— Gyertek ti be, — felel vissza Tibor.

Mikor a betyárok látták, hogy Tibor se kérésre, se parancsolatra ki nem jön, lyukat vágtak a falon, a melyiken egy zsvány bebujt. Tibor csak ezt várta, alig, hogy a zsvány feje benn volt, zsupsz, levágta, a testét pedig behuzta. Most egy másik zsvány bujt be, majd a harmadik, negyedik, utoljára már mind a tizenkét zsványnak hiányzott a feje.

Épen reggel lett. Tibor fölnyergelte a lovát s meg sem állt, míg a király kastélyához nem ért. Malvinka már messziről látta a délceg lovat, jönni s úgy megdobogott a szive, hogy majd kiugrott örömeiben.

Tiborka, nem hiába, hogy a jó néni fia, de olyan szép, olyan délceg, olyan vitéz, hogy még a koma bácsi is büszke lehet rá.

— Jó napot, felséges uram, — szólt Tibor a királyhoz.

— Hozott Isten, fiam, — felelte a király, — hát mi járatban vagy.

— Magyar vér foly szivemben, megmondom szaporán. Én bizony a felséges királykisasszonyért jöttem.

— Hohó, fiam. Nem oda Buda. Nem adják ám olyan hebehurgyán. Ki fia vagy?

— Az édes apámé.

— Királyfi vagy?

— Nem.

— Herceg?

— Nem.

— Gróf?

— Nem.

— Báró?

— Nem.

— Nemes?

— Az vagyok.

— Hol a nemesi leved?

— A szivemben van.

— Jaj, édes, fiam, ez kevés. Legalább kutyabőrön lenne a nemesi leved, de így nem adhatom lányomat hozzá feleségül.

— De én bizony hozzá megyek, — kiáltott ez a szobába ugorva.

Tibor megölelte a királykisasszonyt és azt mondta:

Te az enyém, én a tied, ha két sárkány őrizne is, elviszlek.

— De nem lehet ám, — szólt közbe a király.

— Ha én is akarom, meg Malvinka is akarja?

— Akkor sem. Az a sok királyfi meg herceg, a kiket Malvinkám kikoszorázott, mind ellenségünké lesz.

— Levágom mind.

— Gyenge vagy ahhoz, fiam.

De Tibor kötötte magát és a király mit tehetett mást, odaadta hozzá feleségül Malvinkát.

Hanem most jött csak el a hadd el hadd. Tizenhárom királyfi menten megizente a háborut a királynak. Megszéppent Tibor is, de nem azért volt az anyja fia, hogy meg is ijedjen. Gyorsan összegyűjtötte katonáit s lóhalálban vágatott az ellenséges sereg elé.

Tibor most kivált a seregből s atkiáltott a királyfiakhoz:

— Királyfiak! Kiméljük a seregünket, népünket. Ha van bátorságotok, hát álljatok ki velem egy szal kardra.

A királyfiak eltagadták a harcot. De mert nem tudtak megegyezni, ki verkedjék meg először Tiborral, hát sorsot vetettek. A sors az üveg királyfira esett. No még ilyet se látott a világ. Tibor csak párirozott, egyszerre nagyot vágott az üvegkirályfira, úgy hogy az rögvést ketté vált.

Most a kő királyfi állott a sikra, utána a föld királyfi, és így tovább tizenkettő. Utoljára maradt a gyémánt királyfi, aki valamennyi között a legbátrabb, legvitézebb volt.

— Vitéz, — szólt a gyémánt királyfi Tiborhoz, — add meg magad.

— Add meg te magad.

— Ohó, a gyémánt királyfit még eddig senki sem győzte le.

— De még engem sem ám.

— Hajrá.

— Hajrá.

Összecsaptak. A kardok csittek pattogtak, de egyik se birt a másiknak véteni.

— Így nem bírunk egymással — szólt a gyémánt királyfi, — menjünk birokra.

— Nem bánom, — felelt Tibor, s mindketten leszálltak lovaikról s neki gyürköztek.

Tibor megmarkolta a gyémánt királyfit s bokáig verte a földre. De a gyémánt királyfi sem vette tréfára a dolgot s térdig verte Tibort a földre. Tibor neki tohászzkodott, és honaljig verte ellenfelét a földre. Hanem a gyémánt királyfi most neki durálta magát és nyakig dobta Tibort a földre. De Tibor össze-szedte minden erejét, belefújt a markába, átnyalábolta a gyémánt királyfit s úgy bele vágta a földre, hogy még a feje bubja sem látszott ki. A gyémánt királyfi úgy benn rekedt, hogy akárhogy ficáncolt, még sem birt vergődni. Mikor a királyfiak serege ezt látta, megfordultak s hanyatthomlok futottak vissza hazájukba.

Az egész ország magasztalta Tibor vitézségét.

Tibor nagy diadallal tért vissza a királyi kastélyba. A király menten meg akarta tartani a lakodalmat, de Tibor azt mondta.

— Nem úgy, királyi fölség, elmegyünk az én édes anyámhoz, ott tartjuk a lakodalmat, hadd örüljön az is.

A király beleegyezett. Gyorsan befogott az aranyos hintóba s úgy mentek mind a hárman Tibor szüleihez.

Az aranyos ilka néni úgy megörült, hogy még szólni sem tudott. Hát még mikor megtudta, hogy lakodalmat lesz, az ő Tiborkája elveszi a király szép leányát Malvinkát.

Harmadnapra megvolt a lakodalmat. Ott volt Karolin néni, Milka néni, Koma bácsi, Kuntág bácsi és ha az a csunya Albert bácsi meg nem szökött volna, az én mesém is tovább tartott volna.

*

A viszontlátásra. Ha szót fogadtok apikának, anyikának, a jövő csütörtökön ismét mesélek. Pá. Isten veletek.

Napirend 1900. szeptember 7-én.

Naptár: péntek, szept. 7. — Róm. kath.: Regina. — Prot.: Regina. — Görög-kel.: (aug. 25.) Bertalan. — Zsidó: Elul 13. — Nap két 5 óra 29 perckor; este nyugszik 6 óra 27 perckor. — Hold két délután 3 óra 45 perckor; nyugszik éjjel 1 óra 50 perckor.

Időjelzés. A központi meteorológiai intézet szerint: hűvös idő és helyenkint csapadék várható.

(A királyné emlékezete.)

Erzsébet királyné gyászos emlékeztető halálának évfordulója alkalmából szeptember hó 10-én, hétfőn d. e. 9 órakor a székesegyházban ünnepélyes gyászistentiszteletet fognak tartani, melyen a hatóságok képviselői s a törvényhatósági bizottság tagjai is meg fognak jelenni.

— (Indulás a gyűdi zarádoklatra.) Holnap (pénteken) reggel félhét órakor indul el a zarádokmenet Hetey Sámuel megyéspüspök vezetése alatt a székesegyház elől Mária-Gyűdre. A menet a Széchenyi-téren át fog az irgalmasok utcája, illetve a siklósi-utcára térni s így halad a vámon át a zarádokuton tovább. Dél előtt 11 órakor Szalántán lesz pihenő, honnan 1 órakor indulnak s négy órakor érkeznek Gyűdre, hol diadal-kapu várja a zarádoklatot.

— (Ullmann M. Károly halálához.) A pécsi keresk. és iparkamara Ullmann M. Károly haláláról a következő gyászjelentést adta ki: A pécsi kereskedelmi és iparkamara mély fájdalommal tudatja ügybuzgó alelnökének Ullmann M. Károly urnak kir. kereskedelmi tanácsosnak, kereskedelmi ülnöknek, pécsi bank- és váltóüzlet tulajdonosnak f.

hó 5-én d. e. 10 órakor rövid szenvedés után, munkás életének 49. évében bekövetkezett gyászos elhunyát. A megboldogultnak hült tetemei f. hó 7-én, pénteken d. n. 3 órakor fognak a Rókus-dűlői szőlőből az izr. sirkertben örök nyugalomra helyeztetni. Áldás lebegjen az elköltözött emléke felett, a ki a közügyeknek lelkes harcosa, a kereskedelmi és ipari érdekeknek hivatott képviselője, kamarának megalakulása óta egyik oszlopos férfia vala. Pécsen, 1900. évi szeptember hó 5-én. Béke hamvaira! — Az elhunyt családja a következő gyászjelentést adta ki: »Alulírottak, fájdalomtól megtört, bánatos szívvvel tudatjuk a legjobb férj, fiu, apa, testvér és rokonnak Ullmann M. Károly urnak bank- és váltóüzlet tulajdonos, kir. kereskedelmi tanácsos, a pécsi kereskedelmi és iparkamara alelnöke, kir. keresk. törvényszéki ülnök, városi törvényhatósági bizottsági tagnak stb. f. hó 5-én d. e. 10 órakor, életének 49-ik, boldog házasságának 20-ik évében, Pécsen, rövid szenvedése után történt gyászos elhunyát. A megboldogultnak hült tetemei f. hó 7-én, pénteken d. u. 3 órakor fognak a Rókus-dűlői szőlőből az izr. sirkertbe örök nyugalomra helyeztetni, Pécsen, 1900. szeptember hó 5-én. Nyugodjék bekén, csendesen! özv. dr. Ullmann Mórné anyja, dr. Ullmann Imre, Ullmann Gusztáv fivérei, Ullmann Károlyné szül. Telegdi Irma özvegye, Marci, Mariska gyermekei, dr. Telegdi Miksáné anyósa Telegdi Kálmán sógora.« — A város nevében a polgármester a következő gyászjelentést adta ki: »A fájdalomtól mélyen meghatva tudatom, hogy törvényhatósági bizottságunk egyik igen igen buzgó tagja, városunknak méltán köztisztelőben és szeretetben állott érdemteljes polgára Ullmann Károly ur f. hó 5-én délelőtt bizottsági és társadalmi életünk nagy veszteségére elhunyt. Egyben megkérem, hogy gyászunknak kifejezése céljából az elhunyt megadandó végtisztességen f. hó 7-én délután 3 órakor vezetésem alatt résztvenni sziveskedjék. Gyülekezés utóbbi napon délután 3/4 órakor a boldogultnak Rókus-dűlői szőlője előtt. Pécs, 1900. évi szeptember hó 6-án. Majorossy Imre s. k. polgármester.« A halál hírére ma a kir. táblára is kitűzték a gyászlobogót, hogy hirdesse Ullmann Károlynak, mint kereskedelmi törvényszéki ülnöknek halálát.

— (A püspök őszi bérmautja.)

A megyéspüspök már megállapította őszi bérmautjának rendjét. A bérmautás ezuttal kizárólag Szlavóniára szorítkozik, a hol már 10 év óta nem volt bérmautás. A most kihirdetett rend a következő: szept. 27. Petrijevci, 28. Cepin, 29. Bizovac és Brodjanci, 30. Harkanovci, okt. 1. Valpó, 2. Marjanci, ide jönnek a veliskovciak is. Ugyanezen a napon Sljivosevcin, okt. 3. Radikovci, 4. Podgajci, 5. Dolni-Miholjácson és utána Viljevón.

— (Öngyilkos vendéglős.) A tegnap öngyilkosá lett Bors Márton vendéglős elhunyatáról a gyászoló család a következő jelentést adta ki: »Alulírottak mélyen szomorodott szívvvel jelentik saját és a széleskörű rokonság nevében a szeretett férj, testvér, sógor, nagybátya, illetve rokonak Bors Márton folyó évi szeptember hó 5-én életének 49-ik, házasságának 20-ik évében történt gyászos elhunyatát. A szeretett elhunyt földi maradványai folyó évi szeptember hó 7-én d. u. három órakor fognak lakásán: Sörház-utca 3. számú házban beszenteltetni és a budaikülvárosi temetőben örök nyugalomra elhelyeztetni. Az engesztelő szentmise-áldozat pedig f. hó 7-én reggel fél 8 órakor fog az Ágoston-téri plébániatemplomban a Mindenhatónak bemutatni. Pécsen, 1900. évi szeptember hó 5-én. Nyugodjék bekében! Bors Mártonné szül. Brigant Anna neje, Bors Gyula és Dezső gyermekei, Bors György, Bors József, Bors János, Bors Anna, férj. Földvári Istvánné, Bors Teréz, férj. Kirschner Béláné testvérei, Kirschner Béla, Földvári István, Bors Józsefné férj. Ind

Hermin, Brigant Mária, Mihálovics Márton, Mihálovics Lujza sógor és sógornői. Brigant József unokaöccse. A holnap 3 órakor tartandó temetésen a pécsi vendéglősök ipartársulata, a pécsi munkásképző-egylet és az építőmunkások szakegylete is testületileg részt fog venni.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás mai vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: A vizaratók tele vannak; a tettyei forrás vizszolgálató képessége folyó hó 6-án reggel 1145 köbméter viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1339 köbméternek találtatott.

— **(Herbert János nyugdíjaztatása.)** Ma délután 3 órakor ült egybe a közegészségügyi bizottság, hogy határozzon Herbert János tanácsnok nyugdíjaztatási ügyében. Kelemen Mihály elnöklte alatt a bizottság igen behatóan foglalkozott ez ügygel és két indítvány merült fel. Az egyik Löwy Lipót dr. indítványa, mely szerint az orvosi vélemény alapján a munkaképtelenség folytán a végleges nyugdíjazást ajánlja a közgyűlésnek; a másik Bodó Aladár dr. indítványa, mely szerint időleges nyugdíjazást ajánlja a bizottság. Szavazásra bocsájtva a Löwy-féle indítvány 14 szavazattal 1 ellenében elfogadtatott, míg Bodó indítványát mellőzték. Ennélfogva a bizottság Herbert János tanácsnok az orvosi bizonyítványok és a felülvizsgálati bizottság véleménye alapján végleges nyugdíjazását fogja a közgyűlésnek ajánlani.

— **(Az „istenneves“ halottakról.)** Szomorú dolog az, ha valakit „Isten nevében“ temetnek, a mi annyit jelent, hogy meghalt, nem tudják hova való, nincs senkije, a ki halálát siratná és a temetési költséget fizetné, hát viseli a temetéssel járó költségeket az a község, melyben meghalt a szegény elhagyatott. Ez az ingyenes temetés azonban, most legújában a belügyminiszternek is adott dolgot, még pedig azért, mert néhány (ugyan nem megyénekből való) község panaszt tett a belügyminiszternél, hogy ingyenes halottakat csak úgy közönséges hat deszka közé szegezve, szekereken szállítják ki a temetőbe. Nos hát ez a temetkezési procedura, amellyel, hogy nem igen egyeztethető össze a kegyelet fogalmával és azzal a köteles tisztelettel, mellyel édes mindannyian a halál tisztségének tartozunk, még nem csekély ártalmára lehet a közegészségügynek is, amennyiben könnyen megeshetik, hogy a különböző ragályos betegségekben elhunyt embert kell Isten nevében eltemetni s ekkor a szekéren való hullaszállítás közben hamar megeshik a fertőzés. Ennek folytán elrendelte a magyar királyi belügyminiszter, hogy az ily lehetőségekre számítva, minden község gondoskodjék, hogy egy könnyen fertőtleníthető lehetőleg zárt hullaszállító kocsi legyen. Ahol ezt az anyagi körülmények meg nem engedik, ott egy nagyobb — s minden használat után fertőtlenítenendő, úgynevezett „takaró-koporsó“ szerzendő be.

— **(A kereskedelmi és iparkamara rendkívüli közgyűlése.)** Ma délelőtt 3/4 12 órakor Littke József, kamarai elnök elnöklte alatt a kamara rendkívüli közgyűlést tartott, melyen Ratkovits Ferenc alelnök és mintegy 28 kamarai beltag volt jelen. A megnyitás után mély megilletődéssel következő szavakkal jelezte az elnök a gyűlés

célját: Tekintetes kamara! A halál a nehéz, fáradságos élet végső befejezése, mely elől — a Mindenható végtelen bölcs intézkedése folytán — senki sem térhet ki. Az élők sorából közölünk is kiragadta a halála legkiválóbbat! Ullmann Károly nagyérdemű alelnökünk, szeretve tisztelt elnöktársam. Az ő érdemei oly bokrosak, oly közismertek hogy azokat egyenkint felsorolni az ő közérdekű, önzetlen, ügybuzgó, igazságos működését kellőképp méltányolni nem lehet, s nem is lehet most más feladatunk, mint mélyen érzett gyászunkat méltóan kifejezésre juttatni. Ennélfogva indítványozom, hogy az ő hervadhatlan érdemeit jegyzőkönyvben megörökítsük, továbbá részvétünknek az özvegy előtt kifejezést adva sirjára küldöttéleg koszorút helyezzünk, Utolsó útjára pedig testüleg elkísérjük. Egyhangulag magáéva tette ezen indítványt a közgyűlés és a titkár elnöklte alatt Neumann Ignác és Taizs József kamarai tagokat bizta meg a koszorú és részvétirat átadásával, kik pentek délelőtt 11 órakor fogják ezen megbízatást teljesíteni. A kamarai tagok pedig délután 1/2 2 órakor fognak a kamarai helyiségben gyülekezni, honnét fogatokon mennek az elnök Rókus dülői nyaralójába, s onnan gyalog fog az egész testület a megboldogult ravatalához menni, s 3 órakor fogják az izz. temetőben örök nyugalomra helyezni.

— **(A főispán disztagsága.)** Az ujonnan szervezett Pécs bányatelepi önkéntes tüzoltó testület br. Fejérváry Imre főispánt disztagjának választotta meg s az erről szóló remek kivitelű diszoklevelet ma délelőtt nyújtotta át három tagu küldöttség a főispánnak, ki igen szívélyesen fogadta s továbbra is buzgó szorgalomra intve, úgy erkölcsi, mint anyagi támogatásáról biztosította az egyesület kiküldötteit.

— **(Zrinyi Miklós emléke.)** Ma ünnepelte Szigetvár közönsége Zrinyi Miklós emlékét. A Zrinyi-szobor előtt tartott ünnepen Vég Lajos Pécsről tartotta az ünnepi beszédet, melyet lapunk tárcarovatábau közlünk.

— **(Utjelzés a vasutól Gyűdre.)** A gyűdi zarándoklatra való tekintettel a Mecsek Egyesület a vokányi alomáról Gyűdre és a Gyűdről az átal vasutállomáshoz vezető utakat kijelöltette, úgy, hogy azokon mindenki — még a ki a vidéket nem is ismeri — egész bátran indulhat neki az erdei és hegyi utnak. Vókánytól fehér és vörös, — Átától fehér és kék jelzés van.

— **(Elhunyt misszionáriusné.)** Tegnap reggel öt órakor hunyt el Pécsett Feinsilber Róbertné szül. Walter Franciska, Feinsilber Róbert Pécsett letelepedett anglikánus hittérítő neje, huszonkilenc éves korában, gyermekágyi láz következtében. Az elhunyt fiatal asszony edes atyja Walter Vilmos erdőmester a London melletti Lutton-ban s így Feinsilberné angol nő volt, míg férje török alattvaló, konstantinápolyi illetőségű. A koran sirbaszállt fiatal asszonyt ma délután négy órakor temették a malom-utca 1. számú gyászházból a budaikülvárosi temetőbe a református vallás szertartásai szerint, mely szertartást Horváth Antal pécsi református segédlelkész magyarul, Póth József gyónki evangélikus lelkész németül teljesítették. Mint megható erdekességet közöljük, hogy az egy napos csecsemő, kinek világrajöttét Feinsilberné életével fizette meg, teljesen egészséges, életerős gyermek, ki vigaszául maradt itt a fájdalomban megtört özvegy férjnek.

— **(A Zsolnay-szoborra)** a pécsi kereskedelmi- és iparkamara-hoz érkezett adományokról XXI. kimutatás: A XX. kimutatás összege: 5537 kor. 86 fill. Drechsler Testvérek, Pilsen 20 kor. Magenheim József Pécs 10 kor. Erreth János ügyvéd, Pécs 20 kor. Dr. Erreth Lajos Pécs 100 kor. A pécsi ügyvédi kamara gyűjtőiben Csigo János 10 kor., dr. Nick Alajos 5 kor., dr. Sey Ernő 1 kor.,

dr. Aronffy Rókus 3 kor., dr. Toldi Béla, dr. Bodó Aladár 5—5 kor., Simonfay Janos, dr. Lieber György, dr. Ferenczy László, dr. Kaufer Jenő, dr. Deutsch Antal 2—2 kor., dr. Fürst Győző 5 kor., dr. Kelemen Mózes, dr. Gellér Samu 2—2 kor., Nemes Vilmos 4 kor., dr. Székely Ede, dr. Dirányi Ferenc 1—1 kor., Hinka László, Szautter Gusztav 20—20 kor., dr. Vessel Manó 1 kor., dr. Egry Béla, dr. Zöld Sándor, dr. Seeh Károly, dr. Lauber Rezső 2—2 kor., összesen 103 kor. Főösszeg 5790 kor 86 fillér.

— **(Baleset az építkezésnél.)** Az a szinte hajmeresztő vakmerőség, melyivel legtöbb esetben a gyakorlott acsok munkáikat végzik a háztetőkön, a napokban majdnem életébe került egy Kopasz Ádám nevű pécsi ácslegénynek. Kopasz Ádám — ugyanis — Peterden azzal volt elfoglalva, hogy Révész István, odaváló lakos udvarán egy telépült istálló tetőgerincén dolgozott s oly vakmerően sietett feltelé a vékony léceken, hogy azok egyike az ácslegény lábai alatt összetört; Kopasz Ádám pedig a körülbelül négy méter magasból oly szerencsétlenül bukott alá, hogy egyik baloldali bordacsontja behorpadt. A szerencsétlenül járt ácslegényt most munkaadója lakasan ápolják.

— **(Rehabilitált lelkész.)** A siklósi ev. ref. egyházközség presbiteriuma fegyelmi eljárás megindítását kérte Szűcs Dániel lelkész ellen. Űgye most fordult elő a Harkányban tartott egyházmegyei közgyűlésen, mely alkalommal az előadó és egyházmegyei ügyész meghallgatása után kimondotta a fegyelmi bíróság egyhangulag, hogy fegyelmi vizsgálat elrendelésének helye nincs s a további eljárást megszüntette.

— **(Rac Guszti itthon.)** Rac Guszti, a mi közkedvelt cigányzenekarunknak primása, ki a nyarat a Páris melletti Saint Clouban töltötte, onnan ma reggel hazaérkezett.

— **(Uj apát.)** Mint értesülünk, a király Magenheim József belvárosi plébánost a tordai apátság apátjává nevezte ki. E királyi kegy méltó kitüntetettért az új apát-plébánosban.

— **(Visszavont panasz.)** A rendőrkapitányságon történt. Megjelent egy csinos asszony, a ki azonban már nem éppen fiatal. Ruhája kacér, szeme mosolygós, vakítóan fehér foga van.

— Parancsol, nagyságos asszonyom? kérdezte tőle a rendőrfogalmazó.

— Panaszom van a cselédemre.

— Lopott?

— Igen, tartóztassa le.

— Majd megidézzük.

Az asszony lediktálta a címét, azután megkérdezte, hogy megvárhatja-e, a míg a cselédet behozzák.

— Hogyne, társasága csak kellemes lehet nekem.

— Köszönöm a bókot.

A rendőrfogalmazó egy óra hosszáig udvarolt az asszonynak s már a szerelmi valómásnál tartott, a mikor megérkezett a sirórívó cseléd.

— Most mondja meg édesem, pardon, nagyságos asszonyom, mit lopott ez a leány.

— Nos?

— Azt hiszem mellékes. . .

— Okvetlenül szükséges tudnunk.

— Nem . . . nem mondom meg . . . nem mondhatom meg.

— Akkor sajnálom, de nem büntethetem meg a leányt. Visszavonja a panaszát?

— Vissza.

Az asszony sietve elbucszott. A cseléd már nem sirt, hanem kacagott.

— Miért nevet? kérdezte tőle szigoruan a rendőrfogalmazó

— Tetszik-e tudni, miije tünt el a nagyságának?

— Miije?

— *As egyik fogsora.*

A rendőrfogalmazó erre szintén kacagott s visszavont magában minden bókot, a mit a kacér asszony fülébe sugott.

Művészet, irodalom.

○ A pécsi nemzeti színház zenekara. Özv. Tiszay Dezsőné, mint az eddig is szokásos volt, az ideai színiévadra is a pécsi cs. és kir. 52-ik gyalogezred zenekarát óhajtott szerződtetni. Az 52-ik gyalogezred ezredparancsnoka, Udvarnok ezredes azonban nem akarta a zenekart az előző évi feltételek mellett átadni s kijelentette, hogy a zenekart a mellett, hogy annak működési díját felemelte, csak oly feltételek mellett engedi át a színháznak, hogy a zenekar háromszor hetenkint az ezred rendelkezésére áll s hogy minden énekes darabhoz csak egy zeneprobára adhatja oda a zenét. Természetes, hogy ily kikötésekkel nem fogadhatta el özv. Tiszay Dezsőné az ezred zenekarát s így annak pótlása végett az ideai színiévad tartamára a budai nyári színházban alkalmazva volt polgári zenekart szerződtette s mint zenekari igazgatót Müller Róbert pécsi zenetanárt alkalmazza. A budai nyári színiévad zenekarának szerződtetésével kétségtelenül meg van oldva színházunk kényes zenekari-kérdése, mert a mellett, hogy a színházi zene minden ágára kellő garanciát nyújt, meg van ama előnye, hogy teljesen a színiigazgató rendelkezésére állván, nem lesznek sem a közönségnek, sem a színház vezetőségének a tavalyi zenehiány miatt gyakran beállott műsorváltozásokkal kellemetlenségei.

Séta a világ körül.

Pécs, 1900. szept. 6.

— **A walesi herceg gyermekkorából.** Egy londoni folyóirat mulatságos apróságokat mond el az angol királyi család tagjairól s legutóbb a walesi hercegről elevenít föl gyermekkori anekdotákat. Az angol trónjövendőbeli ura mindenáron cigány akart lenni. Nemrégiben mesélte bizalmas barátjának, lord Beresford admirálisnak a következő esetet: »Kisgyermekkoromban soha sem volt nagyobb panaszom, minthogy hercegnek születtem és nem cigánynak. Tisztán emlékszem, hogy egy napon az öcsémmel (a nemrég elhunyt Koburg herceg) cigányosdit játsztam. Elfogtunk valahol cigánymódra egy csirkét, elmentünk egy közeli erdőbe s meg akartuk főzni úgy tisztítatlanul. Hogy megdorgált ezért az apánk! Mintha még most is érezném! Azóta már rég hozzászoktam hercegi rangomhoz, de még mindig van bennem valami cigány-vonás. Rám az egész világ figyel; egy lépést sem tehetek a nélkül, hogy mindenféle ember ne követne engem nyomon. És azért sokkal jobb a cigányok helyzete, mert rájuk csak — a rendőrség vigyáz.«

— **Szerelmi vallomások.** A cambridgei egyetem egy kiszáradtszívű, öreg tanára, valószínűleg a nagy vakáció unalmas napjaiban áttanulmányozott a tartalmuk és az utánuk következő események szerint száz szerelmi vallomást. A tudós professzor a következő eredményre jutott: Száz esetben 67 úr megcsókolta a szíve hölgységét és úgy vallott, 81 kijelentette, hogy ő nélküle nem tud élni, 72 erősen megfogta a leány kezét, 36 szerelmes ember pedig szoroson a karjaiba zárta a

nőt. Huszonhat imádó csak ülve tudta elmondani nagyfontosságú vallomását, négy a zseb-kendőjével babrált zavarában, három a könyveit törülgette, három pedig egy lábon állott. Négy férfi mindkét lábbal letérdelt, nyolc pedig csak féltérdre ereszkedett. Négyen a nő arcát csókolták meg, tizen pedig a puha hajfürtre lehettek csókot. Három a leány szemét, kettő a kezét, egy a homlokát, egy pedig az orrát (tévedésből) csókolta meg. A vallomás elfogadása tizenhárom szerelmesnek a torkát szorította össze, ugyanannyinak volt lelkiismeretfurdalása, öt pedig egészen higgadtan viselkedett. Kilencen a világ legboldogabb emberének vallották magukat, heten majdnem megbolondultak a boldogságtól, öt pedig egy szót sem tudott szólni.

— **A körmök, mint az elmebetegség elárulói.** A fiziologiában épp úgy, mint a többi orvostudomány körében, már sok szó esett a körmök nyelvéről, a melyből különböző eredményeket vonhatni az ember testalkati minőségére és általános közérzetére. Ezért az utóbbi időben a törvényszéki antropológiában különös súlyt fektetnek a körmökre pontos lemérésére. Úgy látszik azonban, hogy a körömmel való jártasság még mindig nem érte el legmagasabb fokát, mert mind újabb és újabb fölfedezések jönnek felszínre ezt illetőleg. Így például nemrég mutatott rá a híres olasz orvos, dr. Marco azon tényre, hogy az elmebetegek körmein egészen különös elváltozások észlelhetők. Ha a körmök nem sima növények, úgy ez akut betegségek folytán előidézett hiányos körömápolásra s általában eredményezett haránt domborsávok képződésével jelzett általános indiszpozícióra utal. Ez a tény ugyan köztudomású, azonban dr. Marco ezt főként az ugynevezett időszakai, pszichózisus megbetegedésekre (franciául: Folie circulaire) használta kategóriául. Az ezen betegséggel terhelteknél a körmökön föllépő mélyedések és ráncok a bekövetkezett általános és különösen lelki zavarok biztos jelét szolgáltatnak, ugyanarra, hogy belőlük biztos támpontokat nyerhetünk — az uralkodó zavar minőségére és tartamára nézve. Ha a rohamok gyakori és szabályos időközben tűnnek föl, akkor a körmökön bizonyos központi haránt ráncok mutatkoznak, a melyek a köröm felületének csigahéjhoz hasonló képet kölcsönöznek s ezen tulajdonságuk annyira szembeötlő, hogy a gyakorlott orvos figyelmét egyáltalán nem kerülhetik ki.

— **Szónoki tehetség a trónon.** A fejedelmek többségének az a legkellemetlenebb foglalkozása, ha beszédet kell tartaniók. Kivételt képez a svéd király, a ki nemcsak kitűnő szónok, de nagy nyelvtelenség is, a amennyiben öt nyelven képes szónokolni. És a német császár, a kiből ugyancsak nagy szónoki véna lakozik. A német császár csak nemrég mondá: »Mint egy nagy nemzeturalkodójának, nagyon sok mondani valóm van a népemhez. Szavakban nem szűkölködöm, mert meggyőződéssel beszélek. Ha pedig némileg hangulatban vagyok, akkor annyiira tolnak agyamba a gondolatok, hogy mindig többet mondok, mint a mennyit szándékoztam.« II. Miklós orosz cár rendkívül kelletlen szónok. Még a legjelentéktelenebb deputáció előtt is röstel beszélni, »mert egy császártól nagyon sokat várnak s ő mindig érzi, hogy nagyon kevés telik tőle.«

— **Leletek a speyeri császársirokban.** A speyeri dom császársirjainak átkutatásával megbízott bizottság az eddigi munkálatok eredményéről terjedelmes jelentést adott ki. A jelentés szerint eddig megtalálták I. Albert császár földi maradványait a kit unokaöccse, János sváb herceg 1308-ban meglelt. Az ugyanabban a sírban talált női esontvázat Beatrix császárné, Barbarossa Frigyes császár neje maradványainak tartják. Egy másik sírban megtalálták Adolf nassaui király és ugyanott Agnes hercegnő, Barbarossa Frigyes leányának a holttestét. Az Albrecht

császár sírja mellett megtalálták állítólag Habsburg Rudolf csontvázat is, a kinek szívét egy régi tulpmi kolostorban őrzik. Ugyanabban a sorban egy ólomkoporsóban érintetlenül megtalálták Fülöp sváb király földi maradványait is. Fülöpöt 1208-ban ölték meg Bambergben s a holttestét csak 1216-ban vitték át a speyeri domba.

Közgazdaság.

□ **A vetések állása.** Augusztus hó utolsó harmadában az időjárás egyes esőjárta északi és nyugati vármegyéktől eltekintve, az ország nagyrésztében száraz és utóbb hideg éjjelekkel járó volt. Helyi eső zivatar és jég-eső többfelé előfordult, mely utóbbi helyenkint kárt okozott a mezőn levő terményekben. A gabonafélék cséplése már csak a hegyi vidékeken van folyamatban, az ország nagy részében befejezték. A talaj előkészítését az őszi vetések alá többfelé munkába vették, a mennyiben ezt a talaj keménysége és száraz állapota nem akadályozta. Laza talajon a rozsvetést is megkezdtek. A repce vetését bevégezték, helyenkint kelni kezd. A kukorica vetések nagyobb részben kielégítően fejlődtek és elég jó termést ígérnek. Kivételt csak azok a vetések képeznek, melyeket az előző szárazság annyira megviselt, hogy a későbbi esőtől sem üdültek már fel. A korai fajták beértek, helyenkint törni kezdtek. A burgonya termést a jelentések általában kielégítőnek jelzik, bár levele többfelé száradni kezd, és több vidéken a peronosporától szenved. A gumók rothadását és szórványosan férges kártételét is jelentik. A kerti vetemények és káposztafélék az ország nagyobb részében esőt kívánnak. Hernyók és férges nagy kárt okoznak. A hüvelyesek termése nagybárra közepes. A komlót szedni kezdik. Királyhágón tuli vármegyékben csekély, de jó minőségűnek jelzik a termést. Köles és tatárka. A kölest közepes eredménnyel nagyrészt learatták; a tatárka jól fejlődik. Len és kender. A magkender fejlődéséhez az időjárás kedvező volt. A kinyílt len és kendertermés áztatása és további munkálása folyamatban van. A termés közepes de jó minőségű. A dohány törése és további munkája folyamatban van. Termése kielégítő, a jégverés okozta kár nem jelentékeny. A cukor- és takarmányrépa vetések, melyek az előző esőtől szép fejlődésnek indultak, a jelentés időszakában több helyütt a szárazság miatt ismét visszamaradtak. Általában jól állanak. Mesterséges takarmányok. A here és a lucerna, újabb sarju termése jó eredményt adott. A maglóherét gyenge eredménnyel levágták, a maglucernát most vágják, ez utóbbi termése kielégítő. A mohart, csalamadét betakarítják; termésük kedvező. A rétek sarju termését részint betakarították, részint még most takarítják. A sarjutermmel helyenkint meg vannak elégedve, nagybárrsázt azonban gyöngé. A legelő helyenkint még tartja magát. A fűnövése helyenkint a szárazságtól elapadt. A szőlőérését az utóbbi időjárás előmozdította. Termése csak helyenkint kielégítő, érését helyenkint egyenlőtlennek jelzik. Hiányos permetezés folytán a preospora is többfelé föllépett. A gyümölcs termése csekély. Az alma és a szilva termése aránylag felülmulja a többi gyümölcsféléket.

TÁVIRATOK.

Takács Zoltán újabb vi-selt dolgai. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Takács Zoltán, egykor népszerű budapesti ügyvédet tudvalevőleg a Berecz testvérekkel elkövetett sik-kasztásért negyedfél évi fegyházra ítélték. A múlt év őszén feltételes szabadságra bocsátották s ekkor a fehérmegyei Ba-racskára költözött, ahol állítólag a szülei pénzből parasztházat vett s ott lakott a hirhedt **Kovács** Etelkával. Sokszor járt Budapestre s a Royal-szállóba szokott szállani.

A napokban a budapesti főkapi-tányhoz följelentés érkezett, hogy **Takács egy pénzhamisító-banda élén áll.** Az erre megejtett nyomozás során kitűnt, hogy Takács az **éjjeli kávéházakat, vendéglőket látogatta s ott adott tul a hamis százásokon.**

Ma délelőtt **Sajó** kapitány Royal-beli szállásán letartóztatta. Takács el-halványodott s rögtön **bevallott mindent.** A bankóhamisításba sokan vannak be-lekeveredve, urak, parasztek egyaránt, köztük egy mármarosmegyei földbirtó-kos is.

A vizsgálat széles mederben folyik.

Háboru Khinában. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A Reut-ter-ügynökségnek jelentik Szimlából, hogy a parancsokat, melyekkel a negyedik dandár elindulását lerendelték, vissza-vonták, mire a dandár azonnal utnak indult Khinába.

Washingtonból jelentik, hogy a kül-ügyminiszterium értesítette az orosz kül-ügyminiszterium vezetőjét, hogy **csak olyan hivatalos pekingi jelenséget tekint ele-gendő oknak az amerikai csapatok visszahí-vására, mely az orosz csapatok visszahívá-sát jelenti.**

Kantonban nőttön nő a nyugta-lanság.

Konstantinápolyból jelelentik, hogy az »Elektra« Lloyd-gőzös, melyet az orosz kormány csapatok szállítására ki-bérelt, ma orosz csapatokkal Khinába menet, átkelt a Bosporuson.

Krüger tiltakozása. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Lou-renco-Marquezból jelentik, hogy **Krüger elnök a Transzvált annektáló kiáltványra tiltakozást intézett Salisburyhoz és a hatal-masságokhoz.** Krüger el fogja hagyni az országot. Intumati mellett két vontató-hajó várja.

VASUTI MENETREND.

Érvényes június 1-től.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8:22	11:41	3:06	11:10
B.-Szt.-Lőrincz	8:48	12:13	3:36	11:44
(B.-Szt.-Lőrinczről				
B.-Sellyére v. v. 4:55, tv. sz. sz. 9:17, v. v. 3:46)				
Uj-Dombóvár érk.	9:57	1:34	5:01	1:34
(Kaposvár felé ind.				
gy. v. 10:08, sz. v. 1:55, gy. v. 6:31, sz. v. 2:15)				
(Báttaszék felé sz. v. 3:10 tv. sz. sz. 2:30)				

	V. v.	Sz. v.	Gy. v.
Uj-Dombóvárról ind. 10:04 2:32 5:21 2:56			
Budapestre k. p. u. é. 1:25 8:00 8:35 8:20			
Barcs-N.-Kanizsa-Bécs felé	8:28	6:32	
B.-Szt.-Lőrincz	9:06	7:11	
Barcs	10:54	9:00	
N.-Kanizsa	1:29	11:41	
Bécs	9:35	8:54	
Sz. v. Sz. v. Sz. v. Gy. v.			
Eszék felé	5:42	12:14	4:26 8:35
Úszögh	5:58	12:27	4:40 8:50
Villány érk.	6:48	1:13	5:27 9:38
Mohács felé sz. v. 7:06 sz. v. 10:35 sz. v. 1:55 sz. v. 10:05			
Mohács érk. 7:50 10:35 2:39 10:49			
Villány ind.	6:55	1:18	5:32 9:43
Eszék	8:08	2:27	6:47 11:01

PÉCSRE ÉRKEZIK:

	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.	Sz. v.	Gy. v.
Budapestről ind.	9:35	8:30	7:15	8:00	3:00
Uj-Dombóvárra é. 2:50 1:54 10:03 1:30 6:21					
Sz. v. gy. v. sz. v. sz. v. gy. v.					
Kaposvárról ind. 1:21 4:11 8:52 1:00 4:44					
Uj-Dombóvárra érk. 2:26 4:46 9:52 2:06 5:14					
Báttaszékről ind. tv. sz. sz. 9:52 sz. v. 9:53					
Dombóvárra érkezik 1:40 12:00					
Sz. sz. sz. v. tv. sz. v. sz. v. gy. v.					
Uj-Dombóvár ind. 3:15 5:30 10:15 2:17 6:36					
B.-Szt.-Lőrincz	4:46	7:31	11:33	3:39	7:39
Pécsre érk.	5:22	8:21	12:04	4:11	8:01
Sz. v. Sz. v.					
Bécsből indul	6:50	8:15			
N.-Kanizsáról ind.	2:22	4:57			
Barcsra érk.	4:44	7:18			
Pécsre	7:51	9:42			
V. v. V. v. Tv. sz. sz.					
D.-Sellyéről indul	7:19	6:05	10:13		
B.-Szt.-Lőrinczre érk. 8:22 7:01 11:25					
Pécsre érk.	9:42	7:51			
Sz. v. Sz. v. Sz. v. Sz. v.					
Eszékről indul	5:40	8:48	12:25	8:00	
Villányra érk.	6:54	10:05	1:41	9:30	
Mohácsról indul 5:50 9:13*) 12:20 8:35					
Villányra érkezik 6:35 9:58 1:05 9:20					
Villányból ind. 7:01 10:13 1:48 9:40					
Pécsre érk. 8:02 11:23 2:53 10:49					

Hajó érk. Budapest-Mohács-Belgrádi vonal fölülről 7:20,**) alulról d. e. 11:35.***)

Budapest-Mohácsi vonal: Budapestről indul napon-ként délelben 12:00. Mohácsra érkezik este 9:50

*) Csak szerdán, pénteken és vasárnap köz-lekedik.

Hajó közlekedés Budapest-Zimonyi vonal, lefelé min-den szerdán pénteken és vasárnap indul reggel 8:30 fölfelé minden péntek, vasárnap és kedden 2:00

Budapest-Mohácsi vonal; naponként Mohácsról indul d. e. 10:30, Budapestre érkezik éjjel 12:50

KIR. TÁBLAI ÉRTESETŐ.

1900. évi szeptember hó 3-án s köv. napjain elintéztett ügyek.

(Rövidítések magyarázata: hh. = helyben-hagyva, mv. = megváltoztatva, rmv. = részben meg-változtatva, fo. = feloldva, rend. = rendkívényileg vissza, ms. = megsemmisítve, rms. = részben meg-semmisítve, vu. = visszautasítva, hna. = hely nem adatott.)

I. Polgári tanács.

Előadó: Kaufmann Nándor.

V. 1715. Czégény József s t. — Csulok Lidi s t. öröks. — hh.

2128. Waldner Henrik csőd ügy. — hh.
2120. Riehmer N. János csőd ügy. — vu.

II. Polgári tanács.

Előadó: Graf Károly.

III. 1879. Ig. Spiller és Nikolsburger bej. cég — Gross-mann Salamon s n. igazolás. — mv.
1801. Mozsgai András — Bors Teréz tjug bek. — mv.
1802. Hegyi Kata s t. — tjug bek. — rend.
1803. Rasics János s n. — Török Katalin s t. tjug. bek. — rmv.
1920. Schopper S. G. cég — dr. Fonyó Ingác végr. — rend.
1999. Darnay Béla s t. — Dominák Endre végr. — nh.
2084. Bergl Róza s t. — Szabó József végr. — hh.
2217. Ruppert József — dr. Krasznay Miklós végr. — hh.
2218. Ruppert József — dr. Krasznay Miklós végr. — hh. vu.
2228. Büchler & Rausnitz cég — dr. Kronberger Vilmos végr. — hna.
2141. Dr. Kaufer Jenő — Friedmann Izidor végr. — rmv.

Előadó: Zsabokszky Ferenc.

III. 1987. Hirschler Dávid — özv. Szöröcsöki Adámné végr. — mv.
2002. Magyar János s t. — Magyar Flórián végr. — hna.
2016. Simon Miklós — néh. Mészáros József örökösai végr. — hna.
2054. Tolnavidéki takptár — özv. Tegzes Kálmánné végr. — vu.
2141. Csobán János s t. — Petkó János végr. — ms.
2144. Resch János — Balárdi István s t. végr. — rmv.
2212. Mátyás László — Geresdi János s t. végr. — rend.
2242. Nemzetközi baleset ell. bizt. társaság — özv. Kis Pálné előzetes szakértői szemle. — rend.

Büntető tanács.

Előadó: Bocz Alajos.

V. 2148. Bögyös József s t. becs. sért. — vu.
2163. Darvas Márton s t. szerencse játék. — rmv.
2173. Fülöp József s t. k. tsért. — hh.
2197. Berger Lajos s t. tsért. — rvu. r hh.
III. 2018. Hatz József lopás. mv.
2051. Füzik Dezső s t. lopás. — hh.
2069. Jóna Róza s t. lopás — hh.
2141. Zsajger János s t. becs. sért. — hh.
2150. Csapó József s t. közcs. ell. kih. — hh.
2151. Perin Mio s t. — rmv.

Előadó: Varga Nagy István.

II. 1974. Huszár Angyó János s t. sikk. — fo
2000. Németh József s t. lopás. — rmv.
2057. Sütő Istvánné sikk. — hh.
2067. ifj. Bari János sikk. — mv.
2112. Imre András sikk. — rmv.
2114. Lengyel József id. ing. rong. — fo.

Elintézésre kitűzött ügyek.

Bejelentések 1900. évi szeptember hó 10. s köv. napjaira.

I. Polgári tanács.

Előadó: Tóthossy Béla.

V. 1722. Kernyak István — Kernyak Vince végr. érv.
2085. Bódis Katalin — Csépan József ing. birt.
2191. Pap István s t. — Pap Jánosné végrend. érvényt.
III. 2167. Erhardt Ádám s t. — Adler Sándor szerződ. msem.
2188. Bálint Márton — Burcsa János végr.

Előadó: Kaufmann Nándor.

V. 1742. Jakob Sorger & Co. — Alexits Alexandra s t. 2500 trt.
1763. Dr. Parragh Antal — Bodi József 73 kor. 20 fill.
1764. Hirschfeld S. — Szigriszt Károly 1834 kor. 12 fill.
2250. Krausz Jakab — Mihai Argyelán 3000 kor.
2251. Kronaszt Antal — Dr. Vörös Nándor 174 kor.
III. 2226. Baumgarten Antal — Bukor Ferencné végr.
2227. Tolna vidéki takptár. — Geiger Gyula s n. végr.
2305. Dr. Vörös Nándor — Kaeskovics Géza végr. mszünt.

Előadó: Holics Gyula.

V. 1749. Szabó Juhász József — Gáspár Teréz válóper.
1766. Szabó Jánosné — Szabó János köz. mszünt.
1767. Windheim József s n. — Kobia Tamás köz. mszünt.
1790. Kanizsai János — Bencsik Ágnes válóper.
1854. Ráfael Antal — Hochsteiger Katalin válóper.
1900. Sztan Tódor — Takács Piroska válóper.
1910. Schaller József — Földi Teréz válóper.
1911. Kostyál Antal — Kivizs Karolin válóper.

